

her og i Udlandet bliver derved vanffeliger baade for Danſke og for Udlandinge, Concurren- cenen mellem de Handlende i Udlandet, der kunne og ville indlade ſig med os, bliver mindre og Om- ſætningen med Udlandet derfor mindre fordelagtig for os. Vor Mynts varierende Værdi vil dernæſt bringe en ſærlig Riſico ind i al Omſætning med Danmark, og ſom Følge deraf maa der ſammen med den ſædvanlige Forhandlergevinſt, endnu betales den Handlende en Godt- gjørelſe for denne Riſico, en Art af Aſſurancepræmie. Reſultatet vil blive, at vor Vare-Ind- førelſe fordyres og vor Udførsel affættes til lavere Priſer. Den indenlandſke Omſætning vil vel i Almindelighed lide mindre under Forandringer i Sølvpriſen, medmindre diſſe ſkulle blive meget ſtærke, men paa en mere indirecte Maade vil al indenlandſk Bedrift i høi Grad kunne paavirk- es deraf. Det er nemlig høiſt ſandsynligt, at under en Tilſtand, hvor kun Danmark, og foruden det maaffe et Par mindre Stater, have Sølv ſom Hovedmynt, vil en uventet ſtørre Eſter- ſpørgſel efter Sølv fra Orienten nærmefi gaa ud over Sølvforraadet hos os, den rede Behold- ning i vore Banker vil blive ſtærkt formindſket og diſſe derved ſe ſig nødfagede til at ſætte Diſcontoen op og indſkrænke deres Udlaan. Allerede i rolige Tider vil det for de danſke Handlende og Industridrivende være høiſt generende, paa Grund af en uforudſeelig og uberegnelig Forandring med Handelsbalancen med Aſien, at blive berøvet den Underſtøttelſe fra Bankerne, ſom de havde gjort Regning paa, og under vanſkelige Forhold, naar der i Forveien er Pengeknap- hed, kan en ſaadan Bortdragning af Sølv, Grundlaget for Krediten, virke høiſt fordærligt.

Alle diſſe Ulemper have ganſke viſt endnu ikke viſt ſig, men det vil neppe vare længe før de blive kjendelige og det vil derfor viſtnok være rigtigſt ikke for længe at opſætte Overgangen til et Guldmyntſyſtem.

Der er desuden en anden Række af Betragtninger, der tale for ſnareſt muligt at foretage denne Overgang.

Det tør nemlig anſes ſom ſandsynligt, at den Synken i Sølvets Værdi, der ſom ovenfor viſt er fremtraadt i tidligere Tid, vil forſætte ſig i Fremtiden, og det maa navnlig antages, at naar Myntreformen i Tydſkland er gennemført og Guld indført der ſom eneſte lovbeſtemte Betalingsmiddel, ville betydelige Kvantiteter Sølv, der tidligere kurserede ſom Mynt i Tydſk- land, blive udbudte til Salg paa Verdensmarkedet og derved trykke Sølvpriſen, medens den forøgede Eſterſpørgſel efter Guld til de ny Mynter vil hæve Guldpriſen. Det er derhos ikke uſandsynligt, at en ſaadan Synken i Sølvpriſerne vil foranledige Frankrig og de andre Delta- gere i Myntkonventionen af 1865 til at hæve Afgangen til at benytte Sølv i Stedet for Guld ſom lovligt Betalingsmiddel, for derved at forhindre, at deres Guldmynter ſkulle blive ombyttede mod de billigere Sølvmynter, indſmeltede og ſendte bort til Udlandet. Derved vilde Sølv- mynternes Omraade end mere indſkrænkes og Sølvets Værdiſynken efter al Sandsynlighed for- ſtærkes. Ved en ſaadan Begivenhed vil der ikke alene paaføres Landet den Forſtyrrelſe i alle Omſætningsforhold, der altid er en nødvendig Følge af, at dets Mynter ſynke i Værdi, men des- uden vil den eventuelle Overgang fra Sølv til Guldmyntfod betydelig fordyres; thi baade vil Guldet, ſom vil behøves til de ny Mynter, blive dyrere og vanffeliger at faae til Kjøbs, og Sølvet i de gamle Mynter vil ſynke i Priſ og blive vanffeliger at affætte.

Idet det ſaaledes tør anſes for godtgjort, at vi bør gaa over til en Guldfod og fore- tage denne Forandring ſnareſt muligt, opſtaaer Spørgsmaalet om, hvorledes det ny Myntſyſtem bør være.

Gvis der var noget Myntſyſtem, der havde Udſigt til at blive fælles for den civili- serede Verden, burde vi ſikkert ſlutte os dertil, men efter den Goldning, ſom navnlig England og Tydſkland, ſom ovenfor viſt, have indtaget til dette Spørgsmaal, ſynes Udſigten dertil kun at være yderſt ringe.